

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 6. maja 1898.

List 18.

Razstava cerkvene obleke

v proslavo biserne svete maše in 20letnice papeštva
Njih svetosti

LEONA XIII.

in petdesetletnice vladanja Njegovega ces. in kralj.
Apostolskega Veličanstva

FRANČIŠKA JOŽEFA I.

prirejena od družbe vednega češčenja presv. Rešnjega
Telesa in v podporo ubožnih cerkev Lavantinske
škofije v Mariboru v kn. šk. duhovnem semenišču
(staro gimnazijalno poslopje) na belo nedeljo, dne
17 apr 1898.

„Omnis terra adoret te et psallat tibi; psalmum
dicat nomini tuo!“ — „Vsa zemlja naj Te moli in
naj Ti prepeva; naj prepeva slavo Tvojemu imenu!“

(Konec.)

5.) Molitev prešine nebesa. — „Molitev po-
nižnega oblake predere; in se ne utolaži, dokler
je Najvišji ne pogleda,“ (Ekl. 35, 21.) uči sv.
pismo. In pobožni Ludovik Blozij pravi: „Mo-
litev prežene žalost, tolaži v stiskah in bridko-
stih, dodeli mir, združi človeka z Bogom, po-
vzdigne z Bogom združenega k večni slavi: v
nebesih (c. 4.). Krona vseh dobrot molitve pa je,
da izprosi človeku milost stanovitosti v dobrem
do konca. „Molitev“, uči sveti Avguštín, „je
ključ nebeških vrat. Molitev se povzdiguje na
kviško, in uslišanje prihaja k nam na zemljo.
Dasiravno je nizka zemlja in visoko nebo,
vendar posluša Gospod molitev tistega, ki ima
čisto vest.“ (Hom. 226.)

Da pa nam molitev izprosi te dobrote in
milosti, moramo moliti z živo vero in s trdnim
zaupanjem zato, kar je Bogu v čast, nam pa v
zveličanje; moramo moliti v „imenu Jezusovem“,

in sicer: pobožno, ponižno, zaupno, vdano v
voljo božjo in stanovitno.

Iz te razprave zamorejo udje družbe ved-
nega češčenja posneti, kako imenitna in kako
potrebna je molitev, da bodo s tem večjim ve-
seljem in tem večjo zvestobo opravljali svoje mo-
litvene ure in si tako pridobivali obilne koristi
in darove pobožne molitve. Resnično je, kar uči
sv. Avguštín: „Kdor zna prav moliti, zna tudi
prav živeti.“ (Hom. 49.) Ako bodo družbeniki
se skrbno posluževali tega mogočnega orožja, se
jim ni bati nobene nezgode: vspešno se bodo
ustavljali skušnjavam od strani učenih in neu-
čenih nevernikov; kakor skala bodo stanovitno
branili sveto katoliško vero, zunaj katere ni
zveličanja, s psalmistom bodo govorili: „Narra-
verunt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex
tua; omnia mandata tua veritas,“ — „Hudobni
mi pripovedujejo prazne izmišljave; toda niso
kakor tvoja postava. Vse tvoje zapovedi so res-
nica.“ (Ps. 118, 85.) „Tvoja spričevanja so
črez vse verjetna; tvoji hiši se spodobi svetost,
o Gospod! na večne čase.“ (Ps. 92, 5.)

Zatorej sklenimo, da hočemo skrbno, zvesto
in pobožno moliti, in da bomo prav molili in
bomo uslišani, kličimo z apostoli k Gospodu,
rekoč: „Gospod, uči nas moliti!“ (Luk. 11, 1.)
Poslušajmo pa tudi opomin sv. apostola Pavla,
ki pravi: „Prosim vas tedaj pred vsemi reči,
da naj se opravljajo prošnje, molitve, priporo-
čenja in zahvaljenja za vse ljudi, za kralje in
vse oblastnike, da bi mirno in pokojno živeli v
vsej pobožnosti pred Bogom, našim zveličarjem,
kateri hoče, da bi prišli k spoznanju resnice.“
(I. Tim. 2, 1.)

Po tem opominu se bomo družbeniki vednega češčenja ravnali posebno v tem letu, ko obhajamo dvojni imenitni jubilej: papeštva našega slavno vladajočega svetega očeta Leona XIII., vidnega namestnika Jezusa Kristusa na zemlji, in 50letnico vladanja našega preljubljenega deželnega očeta, presvitlega cesarja in kralja Frančiška Jožefa I.

Posebno v tem letu si hočemo prizadevati, da bomo s sveto katoliško cerkvijo pobožno molili:

Ź Molimo za našega papeža Leona XIII.

Ź Ohrani jih, o Gospod, oživljaj in osrečuj na zemlji in ne daj jih v voljo njihovih sovražnikov.

Ź Molimo za našega cesarja Frančiška Jožefa.

Ź Ohrani, o Gospod, našega cesarja, in usliši nas na dan, ko za njih prosimo.

Spominjati se pa hočemo tudi našega višjega pastirja, prevzvišenega in premilostljivega kneza in škofa Mihaela, zavetnika naše družbe, in vseh dobrotnikov, kateri kakorkoli pospešujejo namene naše družbe; k Jezusu v najsvetejšem zakramentu hočemo klicati:

Ź Molimo za našega škofa Mihaela.

Ź Gospod, ohrani in varuj jih vsega hudega.

Ź Molimo za naše dobrotnike.

Ź Povrni, Gospod, milostljivo zavoljo svojega imena večno življenje vsem, kateri nam kaj dobrega storijo.

Družbenikom se priporoči, da v teku tega leta na predstoječi namen pobožno opravijo eno molitveno uro, bodi si združeno ali vsak posebej. V Mariboru bo ta molitvena ura se opravljala na belo nedeljo ob 4. uri popoldne v stolni cerkvi in v podružni cerkvi svetega Alojzija.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! Na vekomaj. Amen.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*mnogočastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

•Glej, Mihael, eden izmed najprvih
knezov, mi je prišel na pomoč.
(Dan. 10, 23.)

II.

O češčenju sv. nadangelja Mihaela.

(Dalje.)

Votlina je globoko v pečini, katere stene pokrivajo sveta poslopja. Na vunanji fasadi gornjega vhoda vidiš dva gotična loka z angelj-

skima glavicama na vrhu. Višje nad lokoma v sredini zapaziš nadangelja Mihaela, ki stoji z levo nogo na satanu, z desnico drži meč, na glavi ima krono, in nad njo se lesketa jabelko in križ. Ob straneh sta pa dve rozeti. Gotska vrata, sloheča na dveh stebrih ob vsaki strani, so gornji vhod k svetišču navzdol. Sredi njihovega oboka se vidi lep, iz marmorja izklesan kip sv. Device z detetom Jezusom med sv. Petrom in Pavlom. Napis portalu so svetopi-semske besede: *Terribilis est locus iste. Hic domus Dei est et porta coeli.* Ta vrata peljejo na široke kamnate stopnice s 86 stopnjami, ob koncu teh stopnic v nižavi pa so še druga gotska vrata. Velike stopnice so kakor lestvica, v živo skalo vsekana; krije jih obok z rtastimi loki, razsvetljuje jih medla dnevna luč, katera prodira skozi majhne skalne odprtine. Skozi spodnje duri stopiš v čveterokoten dvor in si zopet pod milim nebom. Ob stenah tega dvora so postavljeni kamnati nagrobni spomeniki.

Iz tega preddvora prideš skozi romantski portal ob vzhodni strani v cerkev, katera s svojo ladijo stoji pred sv. votlino. Posebna znamenitost tega portala so bronasta vrata, katera je dal narediti bogati Amalfitanec Pantaleon v Carjemgradu leta 1076. Vrata krasijo na 27 predelih lepe podobe, katere predstavljajo prikazni angeljev: na pr. izgnanje prvih starišev iz raja, angelje pred Abrahamom in Jakobom, pred Danijelom in Caharijo, rešitev sv. Petra iz ječe in druge tje do prikazni sv. Mihaela pred škofom Lavrencijem v Sipontu, ob kateri priliki je škofa poučil o svoji prikazni v skalnati votlini. Nad tem znamenitim vhodom so zapisane besede, katere je po pobožnem izročilu nadangelj govoril imenovanemu škofu Sipontskemu: *Ubi saxa penduntur, ibi peccata hominum dimittuntur. Haec est domus specialis, in qua noxialis quaeque actio diluitur.* Kjer se skale odpirajo, tam se ljudem odpuščajo grehi. To je posebna hiša, v kateri se izbriše vsako grešno dejanje.

Na prostoru prvotne hiše božje so dali prvi kralji iz rodovine anžuske (Anjou), posebno Karol I., ki je oskrbel tudi primernejšo pot čez gorovje v Sant' Angelo, pozidati krasno cerkev v obliki, katero ima bistveno menda še danes. Drzno delo gotske stavbarske umetnosti je do polovice v skalo vsekano. Cerkev ima eno ladijo, razsvetljuje jo dnevna luč od leve strani; tukaj je tudi kor s sedeži za kanonike. Ob desnici se odpira vhod v glasovito votlino, ktera je središče češčenja sv. Mihaela po vsem zahodu. Odprtina znaša kakih 40 čevljev, najvišja višina pa 16. Iz cerkve peljejo marmornate stopnice v

votlino. V temnem ozadju stoji milostni altar z belo marmornato podobo nadangeljevo, pred katero je gorelo sedemnajst svetilnic in šest sveč. Kip je visok kake tri čevlje in predstavlja nadangelja v oklopu, z visoko krono na kodravi glavi, z razpetimi širokimi perotnicami, v desni roki drži meč, pripravljen za vdarec, v levi pa ščit, čez oklep ima oblačilo, katero sega do tal, pod nogami se zvija peklenski zmaj, uklenjen v verige, ki segajo do roke s ščitom. Vstrie altarja izvira studenec, iz katerega romarji zajemajo studenčnico v hladilo in zdravilo. Votlina je vlažna, od črnega skalnega oboka neprehoma kaplje voda na belo-rudeči marmornati tlak tako, da se vsako jutro nabere precej vode v cerkvi. Na epistolski strani se kaže v kamen vtisnjena nadangeljeva stopinja, okovana v zlati okvir. Romarji poljubujejo svetinjo in se je dotikajo z raznimi rečmi. Znamenita je na evangelijski strani starodavna marmornata stolica s podobo sv. Mihaela in sv. Jakoba, katerega slavno svetišče v Komposteli na Španskem je tekmovalo s svetiščem sv. Mihaela na Garganu v Apuliji.

Kakor je slavna benediktinska opatija na vrhuncu gore Kasinske v Kampaniji, katero sem obiskal meseca septembra leta 1881, postala mati neštevilnih benediktinskih samostanov na zahodu, tako je odslej uplivala tudi votlina in cerkev sv. Mihaela na Garganskem hribu, obsajenem s pinijami in smrekami. Od tod se je širilo češčenje sv. Mihaela po vseh zahodnih deželah, in cerkve sv. Mihaela so se tukaj stavile na gorah in višinah, v dolinah in ob morskih obalah. Naglo se je razširilo češčenje častitljivega kneza angeljev po Francoskem, ko se je za kralja Kilderika II. sv. nadangelj pobožnemu škofu Aubertu v Tumbi, škofije Avranches-ske v Normandiji, prikazal in mu je naročil, naj na rti, imenovani poprej morski strah sedaj pa breg sv. Mihaela, pozida cerkev in jo posveti njemu. Tako se je zgodilo leta 710, in hiša božja pod varstvom očetov benediktincev je bila vedno od mnogoštevilnih romarjev obiskovana, ter z obilnimi milostmi oblagodarjena in odlikovana božja pot. Bila je in je še Gargan Normandije.

Francoski kralji so goreče častili sv. Mihaela ter ga izvolili za variha galski državi. Veliki cesar Frankov, Karol, je ukazal, naj se praznik sv. Mihaela obhaja po vseh njegovih deželah. Karol VI. je dal podobo sv. Mihaela postaviti na vrh cerkve Notre Dame de Champs. Izredno je rastlo češčenje deželnega zaščitnika za kralja Karola VII. (1422 do 1561), kateri je sam izkusil njegovo mogočno pomoč v vojski

zoper sovražnike. Kralj je osvojitev mesta Orleanskega in vso slavo svojih zmag pripisoval temu nebeškemu junaku, in je dal njegovo podobo naslikati na svojo zastavo z besedami sv. Pisma: „Mihael, eden izmed najprvih knezov, mi je prišel na pomoč. Nikdo ni bil moj pomočnik zoper vse te, kakor Mihael, vaš knez.“ Poleg sv. Katarine in sv. Margarite je bil sv. Mihael tudi čuvaj slavljenega junaške device Joane d' Arc, o katere uvrstitvi med vzveličane se ravno sedaj v Rimu vršijo živahne razprave. Sv. nadangelj je pobožno devico vspodbujal k boju zoper sovražnike domovine, jo je v borbi varoval in podpiral. Od teh slavnih dnij sem je postalo češčenje sv. Mihaela splošno, tako, da je kralj Ludovik XI. (1461—1483) načelnika nebeške vojske izvolil za nevidnega poveljnika svojim vojnimi četami, in da je leta 1469 ustanovil v njegovo čast viteški red sv. Mihaela na Šmihelskem bregu. V 17. veku pa je ta red prenehal.

(Dalje prih.)

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Sv. pismo.

Sv. pismo je oni nezmotljivi vir, ki nam hrani one razodete resnice, ki smo jih dolžni verovati.

Kaj je sv. pismo? Mnogi priprostejši ljudje poznajo to besedo le po imenu; malo pa jim je znano, kaj ta beseda vse zaznamuje. Zato, ker je sv. pismo vir našemu verovanju, oglejmo si je malo približneje.

Sv. pismo je zbirka onih knjig, ki so bile spisane po posebnem navdihnjenju od sv. Duha in ki jih je sv. cerkev kot take priznala ter jih hrani kot božjo besedo.

Sv. pismo se deli v 2 dela: Sv. pismo stare — in sv. pismo nove zaveze (testament.)

Knjige stare zaveze pripovedujejo razodenja, ktera je razodeval Bog ljudem od vsotvarjenja sveta do Kristusovega prihoda. V stari zavezi je Bog posebno razodeval svojo voljo sv. očakom in prerokom. Kar je Bog njim razodel, to so ti sv. možje oznanovali ljudstvu z besedo in pismom. Pisma sv. mož, očakov in prerokov iz stare zaveze po njihovi vsebini lahko delimo:

1.) Knjige zgodovinske. Teh je 21, namreč: 5 Mojzesovih knjig, Jozvetova, sodniška, Rutina knjiga, 4 knjige kraljev, 2 kroniški, Ezdrina, Nehemijeva, Tobijeva, Juditina, Esterina knjiga in dve knjigi Makabejcev.

Vsebina peterih Mojzesovih knjig je: vsotvarjenje sveta, vsotvarjenje prvih dveh človekov,

njuni greh in kazen zavoljo greha, namnoženje človeškega rodu na zemlji, hudobija ljudi, kazen, ki je vse žive stvari zadela ob vesoljnem popotu. Nadalje se pripoveduje, kako je Bog poklical in odbral Abrahama ter ga naredil očaka svojemu ljudstvu; pripoveduje se zgodovina nadaljnjih očakov (Izakova, Jakobova itd.); nadalje se bere v Mojzesovih knjigah, kako se je Izraelovo ljudstvo v Egiptu namnožilo, kako je bilo oteto iz hudih stisk iz Egipta; kako je Bog svoje ljudstvo čudovito otel, vodil, mu dal na gori Sinaj desetere zapovedi, kako je Bog uravnal službo božjo pri Izraelcih in kako jih je čudežno hranil 40 let z nebeško mano; in tako nadalje se pripoveduje v 5. Mojzesovih knjigah zgodovina Izraelcev do Mojzesove smrti.

Nadaljne zgodovinske knjige iz stare zaveze pripovedujejo, kako so se Izraelci polastili obljubljenе dežele, pripovedujejo njihne boje s sosednimi narodi, njihno zgodovino za časa kraljev, zidanje templja, razdelitev kraljestva, in usodo obeh dežel do azijske in babilonske sužnosti, njihni povratek in dogodbe judovske do leta 134 pred rojstvom Odrešenikovic. Tobijeva in Rutina knjiga pa pripovedujeta le domače hišne dogodbe dveh bogaboječih družin.

2.) Knjige podučne. Imenujejo se tako, ker imajo večinoma nraštvene nauke in so: Jobova knjiga, knjiga psalmov, Pripovedi, Pridigar, Visoka pesem, Modrostna in Sirahova knjiga.

Jobova knjiga nam pripoveduje trpljenje in neomajeno zaupanje v Boga. Psalmi so 150 svetih spevov, ki jih je večinoma zložil kralj David v slavo in čast božjo, v tolažbo in vzpodbudo v stiskah in nadlogah. V nekaterih psalmih so tudi prerokbe o prihodnjem Odrešeniku. Pripovedi ali Salomonovi pregovori imajo zlate resnice in navodila za sv. pravično življenje v obliki pregovorov. Knjiga Pridigar posebno lepo kaže, kako ničev je vse na zemlji ter opominja: Boj se Boga in spolnui njegove zapovedi, ker to stori človeka popolnega. Visoka pesem je najlepša in najvzvišenejša mej vsemi Salomonovimi pesmimi, zato pa se imenuje visoka pesem. Ta pesem slika v nežni podobi ono ljubezen, ki ima biti mej Bogom in njegovo cerkvijo na zemlji. V modrostni in Sirahovi knjigi pa se čitajo razni podučljivi predpisi za življenje pravičnih.

3.) 17 knjig preroških. V teh knjigah so zapisane večinoma prerokbe o bodočnosti judovskega ljudstva in o prihodnjem Odrešeniku (Jezusu Kristusu). Preroki so: Izaija, Jeremija, Baruh, Ezehiel, Daniel, Ozej, Joel, Amoz, Abdija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sofonija,

Hagej, Caharija in Malahija. Prvi štirje se imenujejo veliki in naslednji mali preroki.

Preroka Izaijo je bil Bog obudil, da bi popačeno Judovstvo in Jeruzalem poboljšal. V njegovih prerokbah beremo pa tudi natančne in jasne namigljaje na Kristusa, tako, da sv. Hieronim pravi: „Izaijo smemo bolj evangelista kot preroka imenovati.“ Živel je 700 let pred Kristusom.

Jeremija je oznanjal Izraelu kazni božje, ktere je ljudstvo zaslužio s svojo brezbožnostjo. Te kazni so bile vzlasti babilonska sužnost, razdejanje Jeruzalema in templja, na kterega razvalinah je prerok pozneje toliko pomenljive žalostne pesmi pel.

Ezehiel je prerokoval nesrečo, ki se bliža Izraelu, ker je živel ob jednem s prerokom Danielom ob babilonski sužnosti od leta 605. do 534. pred Kristusom.

Danijel je bil iz kraljeve rodovine in je živel na dvoru kralja Nabuhodonozorja. Njegove prerokbe posebno lepo kažejo, kako se bodo vrstila močna kraljestva; babilonsko, perzijsko, macedonsko in rimsko. Najbolj jasno pa se bere pri Danielu prerokovanje o prihodnjem Mesiji, kojega prihod je naznanil s prerokbo o letnih tednih rekoč: „Sedemdeset tednov je okrajšanih nad tvojim ljudstvom in nad tvojim svetim mestom, da pregrešenje neha, in se greh konča, in krivica zbrise in večna pravica dojde, in prikazen spolni in prerokovanje, in da bo maziljen Sveti svetih. Vedi tedaj in razumi: Od danega povelja, da naj se Jeruzalem zopet zida, do Kristusa vojvoda bo sedem tednov, in dvainšestdeset tednov; in ulice in zidovi bodo zopet zidani v težavnih časih. In po dva in šestdesetih tednih bo Kristus umorjen; in ne bo njegovo ljudstvo, katero ga bo zatajilo itd.“ (Dan. 9. 25—26.)

Mali preroki so o raznih prilikah prerokovali dogodbe, ki čakajo judovsko ljudstvo; prerokovali so o Mesiji in o njegovem predhodniku.

Zadnji mej preroki je bil Malahija, ki je prerokoval 450 let pred Kr.

Kaj je prerokba?

Prerokba je jasna in natančna napoved takega prihodnjega dogodka, ki je človeški razum nikdar sam po sebi uvideti ne more, če ga Bog na poseben način ne razsvetli.

Prerokba, ki jo kak človek napove, je dokaz, da je on poslanec božji in dokaz, da je njegov nauk božji in tedaj resničen, ker Bog ne more nobene zmote s čudežem potrjevati.

Tako zvana stara paganska preročišča (orakel), niso bila nikaki pravi viri resničnih na-

povedb, in če so kaj resničnega napovedovala, nanašalo se je napovedovanje na take dogodbe, ki so se imele zgoditi v najbližnji prihodnosti in je bilo že v sedajnosti dokaj razvidno, da se bode zgodilo tako; tedaj to niso bile prerokbe. Poleg tega pa so stara paganska preročišča tudi tako nejasno in dvomljivo govorila, da so se vselej lahko obrnila na vse, kakorkoli se je zgodilo.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Amerike. (White Earth Minn. 15. aprila 1898.)

Ljubi moj brat!

Tvoje pisemce od 20. sušca sem prejel pred par dnevi. Nisem pisal ni tebi ni materi že čez dve leti, odkar sem prestavljen v ta kraj. Tukaj imamo blizu 3.000 Indijancev, izmed teh še veliko ajdov ali nejevernikov. Jaz moram vedno okoli hoditi. Vsako nedeljo sem na kakem drugem kraju. Eden mojih misijonov je 80 milj oddaljen od White Eartha namreč Laach Lake; tam so sami Indijanci. Imamo skoraj 200 krstov na leto; lahko si torej misliš, koliko ljudi imamo v skrbi. Zdaj smo tukaj trije duhovni, ona dva sta Nemca.

Imamo tudi 7 sestra ali nun iz reda sv. Benedikta; te imajo šole za Indijanske otroke. Bolnike hodim obiskovat po 18—25 milj ali 6 do 8 ur hoda; tam ste dve cerkvi, ki ste bili zidani pred tremi leti. Za duhovne je tukaj pri nas veliko težje, kakor na Kranjskem. Ob nedeljah dobim kaj jesti včasih še-le ob treh ali štirih popoldne. Ljudje pridejo po 10 do 20 milj daleč v cerkev. Spovedovati moram v več jezikih: Indijansko, angleško, nemško, francosko in češko. V Ameriki je vse namešano.

Svoje ljube matere se spominjam pri oltarju vsako jutro, tako tudi tebe. Mislim, da se bomo težko še kdaj videli na tem svetu. — Jaz sem prav zdrav to zimo, snega ni bilo letos veliko. Pri nas kurimo v sobi še mesca maja, tako mraz je v Minesoti.

Doli v St. Cloudu imajo zdaj slovenskega škofa, Jakoba Trobeca, iz Polhovega Gradca, ki so ga ranjki Fr. Pirc pripeljali v Ameriko. So že blizu 60 let stari.

Jaz spadam v škofljo Daluth, ta ima samo 38 duhovnov, pa je skoraj 300 milj široka. Na zemljevidu lahko vidiš mesto Daluth na Lake Superior, ali na Gornjem Jezeru. Med Indijanci nas je samo 6 duhovnov za 8000 Indijancev, katerih je blizu 3500 katoliških, drugi so ajdje. Kaj posebnega ti nimam pisati.

Pozdravljam pristrčno svojo ljubo mater, tebe etc.

Tvoj brat v Gospodu

P. Simon Lampe O. S. B.

Razgled po svetu.

Dunaj. V državnem zboru so še vedno stare razmere. Nemški obstrukcionisti odvrčajo vsako dobro mirovno ponudbo. Hočejo namreč boj na vsak

način. Nedavno je dal ministerski predsednik grof Thun svojo izjavo, s katero je desnica zadovoljna in tudi poštene Nemci na levi. Rekel je, da hoče varovati avtonomijo manjših narodov. Predlagal je, naj se izvoli odsek, ki se bo pečal o uredbi jezikovnih naredb. S tem predlogom so vsi poslanci zadovoljni razven 5ih nacionalnih kričočev. Schönerer si mnogo prizadeva, da bi odvrnil liberalne Nemce od tega predloga. On zahteva, naj se nemudoma preklicajo jezikovne naredbe, katere je izdal Thunov prednik Gautsch. — Katoliška ljudska stranka se je tesneje združila z desnico, ko so ji nekateri desničarji povedali, da nima od levece ničesar pričakovati, ako k njej pristopi. Baron Dipauli se je udal pritisku ostalih članov svoje stranke ter sklenil postopati složno z desnico v vsakem slučaju.

24. pr. m. je obhajala bratovščina sv. Mihaela veliko slovesnost v čast papeževe 60letnice. Slavnosti je se vdeležil poleg mnogih cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov tudi naš novoimenovani knez in škof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Izvrstne, patrijotične govore sta govorila grof Schönborn in jezuit P Stenrup.

Ogrsko. Zadnje dni pretečenega meseca so obhajali cistercijenci 800letnico obstanka reda. V glavnem samostanu Circu so se vršile v to svrhu velike slavnosti, h katerim je prišlo več cerkvenih dostojanstvenikov. Gimnazije, katere vzdržujejo redovniki, so priredile slavnostne akademije.

V občini Maradik se je naselilo pred nekaj leti več izseljencev iz ogrskih komitatov Baranya in Somogy. Še pred izselitvijo so izstopili iz rimsko-katoliške cerkve in sprejeli kalvinsko vero. Ko je to čul neumorno delavni biskup djakovarski Strossmayer, je poslal dva dominikanca, da sta opravljala misijonske vaje v onej občini, hoteča omečiti izseljence, da se povrnejo v katoliško cerkev. Misijonarja sta žela koncem misijona lepe vspehe. Pred nekaj dnevi se je povrnila cela občina v naročje katoliške cerkve.

Budimpeštanski katoličani so se obrnili do naučnega ministra in ga prosili podpore, da izvrše zgradbo nove bazilike. Minister je odklonil prošnjo; nasproti temu pa daje židom velike podpore, kedar grade svoje tempelne. Kmalu bode dodelan židovski tempel v Budimpešti, ki bo stal nad milijon.

Laško. V provinciji Avellino je vas Castelvenere, ki šteje 897 prebivalcev. V tej vasi se je dogodilo sledeče: Neki ženi se je sanjalo, da vidi Mater božjo, ki jej veli, naj začne kopati v bližini pokopališča, kojega imenujejo navadno Quattro moggia; ondi bo našla podobo Matere božje 7 žalosti. Prikazen je hotela, naj se podoba razpostavi v češčenje. Žena je drugi dan povedala sanje in kaj bodo našli na omenjenem prostoru. Brez obotavljanja je dovolil lastnik onega posestva, da se zemlja razkopa. Vedno večja pozornost je nastajala, ko so vse našli, kar je žena povedala. Ko so izkopali 30 metrov globoko, prišli so do oboka. Ko so prodrli obok, so našli podobo. Duhovščina in njej na čelu škof Jannachino je šla takoj na lice mesta. Sedaj se stvar preiskuje. Po pripovedovanji romarjev je baje več oseb ozdravelo po studencih, ki izvirajo v bližini tega kraja.

Rim. 23. pr. m. je sprejel sv. oče 1500 Belgijcev pod vodstvom grofa Condeja. Ko je sv. oče prišel v dvorano, so ga Belgijci navdušeno pozdravljali. Zapeli so lepo romarsko pesem in narodno himno.

Nato je prebral msgr. Serctaes udanostno izjavo na sv. očeta v francoskem jeziku. V imenu sv. očeta je prebral adresso msgr. Croy. V tej adressi opominja sv. oče Belgijce, naj mirno rešujejo socialno vprašanje in naj se ravna po okrožnici, katero je izdal sv. oče o tem. Po prebrani adressi je dal sveti oče navzočim blagoslov. Med romarji je bilo mnogo udov raznih katoliških delavskih društev, ki so imeli nad 40 zastav.

Vlada v Venezueli je podelila državnemu tajniku papeževemu kardinalu Rampolli in tajniku kongregacije zunanjih cerkvenih zadev insignije reda Odrašenika.

V cerkvenih krogih se pripoveduje, da misli bulgarski knez Ferdinand k sv. očetu v Rim da se opraviči radi svojega prejšnjega postopanja, ker je dal prekrstiti svojega sina Borisa pravoslavno. Sklicuje se na rumunskega prestolonaslednika, ki je jednako storil.

Kraljica laška Margarita se je vdeležila veliki petek procesije, ki je izšla iz cerkve sv. križa.

„Pol. Corr.“ piše: Močno je zbolelo papeža, ko je slišal, da so njegova prizadevanja, da se ohrani mir med Španijo in Ameriko, brezuspešna. To svojo boleost je izrazil z žalnimi besedami. Leo XIII goji največje simpatije za vladajočo rodbino in katoličane v Španiji, a tudi katoličani v Združenih državah so mu pri srcu. Obžaluje, da je prišlo do te bratomorske vojske. Omenjeno bodi, da si je tudi katoliška duhovščina v Ameriki prizadevala na vse moč načine, da bi odvrnila vojsko. V prvi vrsti kardinal Gibbon. Sedaj, ko je izbruhnila vojska, je zapovedal sv. oče svojemu delegatu msgr. Martinelliju v Washingtonu, da naj se popolnoma neutralno drži. —

Nedavno je obiskal kremonski škof Bonomelli naučnega ministra. To je dalo povod raznim listom ugibati, kaj naj pomeni ta obisk. Mnogi mu pripisujejo političski značaj. A stvar se je kmalu razvozlala. Škof Bonomelli je osebni prijatelj ministra, vsled česar ga je tudi obiskal. Ta izjava je menda zadovoljila lažnjive liberalne liste.

Stari goljuf Crispi ima srečo. Že mnogokrat so mu dokazali, da je državno blagajno po nepotrebnem izpraznil in precej denarja za svoj žep porabil, a zaslepljeno ljudstvo mu še vedno skazuje zaupanje s tem, da ga izvoli v parlament. Z 1176 glasovi je prodrl zviti lisjak. — Ni čuda, da laška država v vsakem oziru tako nazaduje, ker ima take svitelje kakor Crispi itd.

Francosko. Abesinski kralj Menelik je prav slovesno sprejel francoske azariste ter jim izročil njih hiše in cerkve. Tudi je dovolil, da se smejo naseliti usmiljene sestre. Prav ljubo bi bilo kralju, ako ustanove misijonarji šolo za rokodelske pomočnike in tiskarno. Po tej avdijenci so bili lazaristi sprejeti od obeh koptiskih razkolnih škofov.

Mesto Pariz ima 200 katoliških prostih šol, katere obiskuje 90.000 učencev; vse te šole vzdržuje krščansko usmiljenje.

Volitve v zbornico se vrše 8. maja, v dan, ko je blažena devica Orleanska rešila Orleans iz rok Angležev. Katoličani se nimajo nadejati prevelikih zmag pri volitvah, vendar pa dobe gotovo več za-

stopnikov, nego so jih imeli do sedaj. Socialni demokratje, ki so imeli do sedaj 70 poslancev, so postavili 500 kandidatov.

Zanimiva novica je, da želi vstopiti hči ministerskega predsednika Mellineja v samostan. Že dolgo časa je gojila to željo, toda oče je vedno odlašal privolitve. Rekel je, da ne dovoli toliko časa, dokler bode minister. Sedaj se je udal hčerinemu pritisku. Malo čudno bi bilo res slišati, ako bi oče razpustil samostan, v katerem živi njegova hči vsled tega, ker bi ne mogel plačati zahtevanih, krivičnih davkov.

Belgija. Redemptoristi so imeli letošnji post misijone za vojake. Pridig se je izvanredno veliko vojakov vdeleževalo. Samo v cerkvi redemptoristov je pristopilo k mizi Gospodovi nad 2000 vojakov. — Gotovo posnemanja vredno!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec maj (veliki traven) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do blažene Device Marije.

b) Posebni nameni:

6.) **Sv. Janez pred lat. vrati.** Propad mohamedanstva v Afriki. Podpiranje nadarjenih mladih krščanskih umetnikov.

7.) **Sv. Stanislav, škof.** Poljsko. Socialno vprašanje. Vazne denarne zadeve. Srečni zakoni.

8.) **Prikazen sv. Mihaela.** Hiša Habsburška. Odprava dvo-bojev v merodajnih krogih. Katoliška šolska društva.

9.) **Sv. Gregor Načljan.** Vazno svetopisemsko podjetje. Hudo trpeti krščanski Armenci. Poboljšanje pijancev iz navade.

10.) **Sv. Antonin.** Dominikanci. Spovedniki in dušni pastirji. Varstvo proti sovražnim sosedom.

11.) **Sv. Frančišek Hlaron.** Povrat družbe Jezusove v Nemčijo in Švico. Pospeševanje ljudskih misijonov.

12.) **Sv. Pankracij.** Vera in nramnost mladine v nevarnosti. Želja po spreobrnjenju pri mnogih dušnih revežih.

Molitev,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveljal nekda na zemlji s Svojim presv. Sercem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveljuješ, in da posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dni odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dni odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpodoba in varh čistilcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij od-pustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Petef Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše de-šele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeto-vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zelo kočljiva stvar, da bi se dobro iztekla.

Zahvale:

Dve salezijanski sutrudnici sta obljubili naznaniti v »Zgodnji Danici«, ako se jima povrne ljubo zdravje. Prosili ste namreč, da so opravili zanje devetdnevno v Turinu in dobili ste tudi sve-tinici Marije Pomočnice, in tako se jima je na priprošnjo Marije Pomočnice, sv. Franciška Saleškega, presv. Srca Jezusovega in sv. Jožefa zdravje zboljšalo. Zahvaljujeva se prisrčno za ljubo zdravje Marija in Neža Hafner v Bitnu pri Kranju.

Želela sem službo dobiti, v ta namen sem šla in obljubila, če bom uslišana, to v »Danici« razglasiti. Moje zaupanje ni bilo osramočeno. Zdaj se pa srčno zahvaljujem presvetemu Srcu Jezu-sovemu, Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Francišku, sv. Antonu in sv. Miklavžu, kateri tudi revne tri device ni pozabil.

V Idriji, dné 4. maja 1898.

Listek za raznoterosti.

Cerkvena pevka (alt) se sprejme za plačo. Več se zve v I. nadstropji št. 13. pred škofijo.

Krvav dež. V mestu Lecce (Lekče) na Laškem so opazili 13. sušca krvav dež. Ceste in hiše so bile v grozo prebivalcev krvavo pobarvane.

Marijin mesec.

Krasen majnik že razliva
Po cveticah žlahtni cvet,
In pomlad vsa ljubezniva
Rojstva god obhaja spet.

Na prosto v lepo Božjo naravo! Zaradi svoje posebne krasote je ta mesec posvečen ljubi Materi Božji, ki nam je dala Odrešenika sveta.

Vsak večer meseca majnika l. 1874. ste šli dve deklici čez polje in travnike k oddaljeni kapeli, po-svečeni blaženi Devici. Tam sta glasno molili sv. rožni venec. Velikrat sta tudi natrgali cvetic, spletili venec ali zvilili šopek in ga postavili na oltar k nogam sv. Device.

Otrokoma je nekaj težilo srce. Njihov oče je bil pijanec. Vsako nedeljo zvečer je prišel pijan do-mov; tudi ob delavnikih je šel mnogokrat v gostilno, od koder se je povrnil pozno v noč. Vse materne prošnje so bile zastonj. Zdaj naj pomaga Mati Božja. Pomagala je.

Zadnji maj je prišel. Zopet klečita otroka pred Marijino podobo in glasno molita. Nič nista zapazili, da so se vrata odprle, in da je vstopil mož; bil je

njun oče. Ko zasliši, kako njegova otroka goreče mo-lita, začno mu teči solze po lici. Ko so vsi trije sto-pili iz kapelice, objame obe deklici in pravi: „Za koga sta pa molili?“ „Za vas, oče, sva vsak večer skozi cel majnik molili rožni venec.“ Očeta je to pretreslo. Milost Božja mu je posijala. Od tedaj ni šel več v gostilno. Nihče ni bil bolj srečen kakor mala družina; svojo srečo je dobila od Božje Matere.

Pojdi vsak dan k šmarnicam. In če jih v do-mači cerkvi ni, opravi pred domačim oltarčkom nekaj Češčena Marij ali pa zmoli desetko rožnega venca. In če imaš kaj posebnega na srcu, prosi maj-nikovo kraljico, ona ti bo gotovo izprosila.

Osmi maj. Ta dan bomo obhajali praznik prika-zanja sv. nadangelja Mihaela na gori Garganski v Apu-liji. Pastirski list, ki ga že delj časa priobčujemo, kaže, da je sv. Mihael v tesni zvezi s sv. cerkvijo.

Branitelja kristijanov imenuje sv. Mihaela že prerok Danijel: „Tisti čas pa bo vstal Mihael veliki knez, ki stoji tudi za otroke tvojega ljudstva; in pride čas, kakoršnega še ni bilo od takrat, kar so se ljudstva začela, do tistega časa. In tisti čas bo rešeno tvoje ljudstvo, vsak, kdor ho zapisan najden v bukvah. (Dan. 12, 1.)

Zato so v prejšnjih časih sv. Mihaela zelo ča-stili. Že Grki in Rimljani so zidali na njegovo ime mnogo svetišč; tudi razkolni Grki ga zelo časte in več grških cesarjev je imelo njegovo ime. Do 18. stoletja je kat. cerkev njegov praznik slovesno obhajala.

Sv. Francišek Sal. pravi: „Češčenje sv. Mihaela je močno zdravilo zoper zaničevanje Božjih pravic, zoper upore, obup in brezverstvo.“

Kardinal Mermillod je izrekel te-le besede: „V sedanjih časih, ko se človeška družba maje, ker noče več priznati Boga, je potrebno, da obnovimo pobož-nost do sv. Mihaela, ki je zaklical zmagovalno: „Kdo je kakor Bog?“

Kdo pa more dvomiti, da je češčenje sv. Mi-haela važno, ko so sv. oče zapovedali, naj mašnik po vsaki tihi sveti maši pokliče na pomoč svetega Mihaela?

Bolj kakor preje kedaj potrebuje sv. cerkev, vsaka škofija, vsaka župnija in vsaka družina var-stva sv. Mihaela, ker se duh upornosti, duh brez-verstva močno zazširja.

Zato opravljaj vsaj tridnevno na čast veli-kemu svetniku.

Električna razsvetljava v cerkvi. Župno cerkev v mestu Švac na Tirolskem razsvetljuje električna luč. Cerkev ima štiri ladije. V dveh glavnih ladijah visijo 4 lestenci. Na vsakem gori po 6 lučij s svet-lobo 16 sveč, in po 3 luči s svitlobo 8 sveč. Na vsak lestenec se pa še lahko nastavi po 6 sveč.

Marija ima moč. Več kakor za jeden voz ber-gelj, katere so pustili ozdravljeni bolniki, je v Lurdu. Prašajmo srečne ozdravljence, kdo jih je pripravil do tega, da so pustili berglje, in odgovorijo nam: Marija nam je pomagala. Že več kakor 1800 let je najčistejša Devica v nebesih, kjer uživa slavo, ki je nad vse angelje in svetnike. In kljub vsi svoji kra-soti nas čez 1800 let ni pozabila kraljica svetnikov, se še vedno briga za nas, kakor bi bila šla še-le včeraj v nebesa. Vsaka dežela ima posebne kraje, kjer deli Marija posebne milosti, tako, da se na-

tanko izpolnujejo besede sv. Pisma: V vsaki deželi sem bivala med vsakim ljudstvom.

Že po naravi ima vsak človek očeta in mater, in vsak otrok ju mora spoštovati. Bog skrbi že tukaj v tej solzni dolini za vsakega, ali nam ne bo torej tembolj v nebesih dal v sebi očeta in nebeške Matere? In ali nismo mi potem še bolj obvezani, da jim izkazujemo dolžno čast? Otroci, ki pozabi svojo mater, dela zoper postavbo Božjo; še bolj pa dela zoper uredbo Božjo, kdor pozabi Marijo.

Ko je Karl Veliki izbiral izmed armade svojo telesno stražo, skušal je vsakega po ljubezni do starišev. Kdor je o stariših zaničljivo govoril, ni bil sprejet med stražo; kdor je pa razodeval skrb in ljubezen do njih, je bil izvoljen. — Vsi kristjani ne dosežejo večne blaženosti. Kdor hoče, da je zanjo izvoljen, od tega zahteva večni kralj, da ljubi nebeškega Očeta nad vse in Marijo kakor svojo mater. Zato je pobožnost do Matere Božje že od nekdaj znamenje, da boš izvoljen za večno veselje. Ako nočeš v mnogih nevarnostih poginiti, časti Marijo vsak dan prav otroško.

Ko so nekoč razuzdani vojaki zasmehovali tovariša, ki je prihranjene vsakdanje krajcarje poslal materi, jim je le-ta odgovoril: „Če bi ne bilo moje matere, bi mene že zdavnej ne bilo več pri življenji. Več kakor jedno leto mi je stregla v zadnji boleznin noč in dan.“ Ali smeš ti pozabiti, kaj je Marija za te storila? Kakor ne moremo zapopasti trpljenja in in ljubezni Jezusove, tako tudi ne moremo umeti Marijinega trpljenja za nas.

Ljubi Bog bi nas lahko preživel brez očeta in matere, a v svoji neskončni modrosti porabi za to naše stariše. Tako nas more ljubi Bog tudi brez posredovanja Marijinega izveličati, a v svoji modrosti in dobrotljivosti porabi za to navadno sv. Devico; kdor se torej iz nemarnosti noče k Mariji obrniti, se postavlja v veliko nevarnost.

Če hočeš, da bo solnce sijalo v tvojo sobo, ne smeš tako zidati, da bo soba ravno od solnca obrnjena. In če hočeš, da bo Marija s svojo ljubeznijo in dobroto svetila v tvojo dušo, ji moraš posvetiti srce. To se zgodi po vsakdanji molitvi.

Vsak dan naj oživi v tebi pobožnost do Matere Božje. Udeležuj se torej prav pridno majnikove pobožnosti, in navdušuj tudi druge za njo. Krasi, moli in poj na čast svoji nebeški Materi, dokler te ne vzame v rajske livade.

Gora sv. Mihaela je bila v srednjem veku in notri do francoske prekucije med najbolj imenitnimi Božjimi poti evropskimi. Sv. Avbert, škof v Avrauches (Avroš) v 8. stoletju, pripoveduje, da je nastala ta Božja pot tako-le: „Nekoč se mu je prikazal sv. Mihael, mu pokazal strmo, v morje štrlečo skalo v Normandiji, in mu rekel, da on ta kraj posebno varuje. Zato naj mu ondi sezida cerkev.“ Sv. škof je ubogal nebeško povelje. Na onem mestu se je vzdignila krasna cerkev. Mnogo čudežev je storil ondi veliki nadangelj, tako da je že tretje leto po zidanju cerkve tja romal Hilderih, in da je Karol Veliki izročil v tej cerkvi sv. Mihaelu svoje veliko kraljestvo in ga izvolil za patrona svojih dežel.

Do Karla IX. so romali tja vsi francoski kralji. Cerkev se ponosno dviga na strmi pečini in po

svojih mnogih stolpih je podobna trdnjavi. Neštenevilne množice so potovale v srednjem veku na goro sv. Mihaela. Francoska prekucija pa je razpustila samostan, ki je bil tudi ondi, in porabila poslopje za ječo. S tem je bila Božja pot uničena. Lansko leto pa je zopet začel škof German (Žermén) spravljati goro na prejšnje stališče. In l. 1897. je bil na praznik sv. Mihaela navzoč 1 kardinal, 12 škofov, 1210 duhovnov in nad 30 tisoč romarjev. Tudi država podpira popravljanje imenitne cerkve.

Redovnik in sv. razpelo. Spominjam se neke legende o revnem, priprostem redovniku. Ta mož je imel v svoji celici leseno razpelo, katero je zelo ljubil. Nekega dne dene svojemu križanamu Izveličarju na glavo krono, spleteno iz gostega trnja. Vroče solze so mu tekale po licih, ko je premišljeval trpljenje svojega Boga. Kadar je menih slišal, da se je izvršilo kako dobro delo, je tekel veselega obraza k svetemu razpelu, odlomil trn iz krone in rekel: „Hvala Ti, o Jezus, za to milost. Zopet jedno veselje za Te, zopet je jeden trn manj v Tvoji kroni!“

Ali nimamo tudi mi velikrat priložnosti, da iztrgamo iz Jezusove krone marsikak trn? Prenašaj to ali ono bolečino z veseljem, ali vsaj ne tarnaj, in ne godrnjaj; pritrčaj si kaj malega, te in še sto drugih priložnostij ti ponuja priliko, da odstraniš trnje iz krone svojega Izveličarja.

Nikar se ne pritožuj! Sv. mučenika Petra iz reda sv. Dominika, so nekoč hudo opravljali in obrekovali. Moral je dolgo pokoro opravljati. Zato se je pritoževal pred podobo Križanega rekoč: „O Gospod! saj vendar veš, da sem nedolžen. Zakaj torej molčiš nasproti mojim obrekovalcem? Zakaj pripustiš, da trpim tako bedo?“

Nato mu Kristus odgovori: „O Peter! Kaj sem pa jaz storil, da sem bil za te na križ pribit? Uči se pri meni potrpežljivosti v vseh nadlogah, ker vse tvoje britkosti se ne morejo z mojimi primerjati.“

Te besede so sv. Petra tako pokrepčale, da je za naprej vse zasmehovanje, in vsaktero trpljenje bolj cenil, kakor vsa kralje tva celega sveta.

Plemenit vzgled. Južno-amerikanski časopisi poročajo ta-le dogodek: V mescu prosencu so se poslanci v Santjago posvetovali o nekih stvareh glede bogočastja. Poslanec Pleitado, znani sovražnik Kristusov, je grozovito preklinjal Boga, sv. cerkev in duhovščino. Sedaj pa prosi katoliški poslanec iz San Carlo, Don Macario Ossa, za besedo in odločno ugovarja bogokletnežu. Ko je govor končal, pade na kolena in govori te-le besede: „Jaz pa molim našega Gospoda Jezusa Kristusa in ga priznavam za gospoda in kralja vsega, kar biva, in za vladarja narodov. Nekateri so se pridružili tej protestaciji.“

Krmar je na krovu. Neki jeziut pripoveduje sledeči ginljivi dogodek: Neki mornar je ležal na smrt bolan ter se pripravljaj na zadnjo pot. Bil je vedno jako pobožen, kar je pri mornarjih zelo redko — in ono jutro je prejel zadnjo popotnico. Zvečer ga duhovnik zopet obišče; bil je že jako slab. — „Ali ste pripravljeni za to dolgo vožnjo?“ — „Popolnoma pripravljen, oče.“ — „Ali se nič ne bojite.“ — „Jaz naj bi se bal? Čemu?“ In kažoč na svoje prsi, kamor je ravno vsprejel svojega Odrešenika, je rekel: „Krmar je na krovu, česa naj bi se torej bal?“